

Az égiháboru.

Egy rekkenő nyári napon Samu az apjával kiment a rétre. Az apa szénát gyűjtögetett, a fiu az erdő szélén szamóczát keresgélt. Egyszer csak hirtelen szél támad s az ég alján fekete fellegek kezdenek tornyosulni. Lassankint a napot is beborítják. Tompa moraj hallatszik a felhőkből, olykor villámlik is. A sötét felleg mind inkább közelebb vonul.

Az erős szél rettenetes port ver a szántóföldeken, a réten felforgatja a boglyákat — a fák ágai közt csak úgy süvölt. A lombos ágakat recsegteti s le is tördeli. Az eső ritka nagy cseppekben kezd hullani.

Az apa fiával egy terepélyes fa alá menekül. A zápor zuhogva omlik alá. Egymást éri a villámlás. Villámlásra dörgés, olykor csattanás következik. Megrendül a föld, reszket a fának minden ága.

Ekkor jut eszébe Samunak, a mit tanítójától hallott. Kéri az apját: távozzanak el a fa alól, mert ott megütheti őket a villám. Apja szót fogad neki.

Alig haladtak a fától néhány lépésre, vakító villámlás cikázott a levegőn át. Ropp! Darabokra szakadt a nagy fa, a villám szétzúzta.